20 DECEMBRIE 1937

- ULTIMELE ALEGERI LIBERE DIN ROMÂNIA MARE -

Zahu PANĂ

După aproape 20 de ani dela reîntregirea hotarelor țării, situația politică din România, în 1937, era cu mult mai tulbure decât în 1918. Atunci bucuria victoriei estompase oarecum nemulțumirile provocate de lipsurile, suferințele și doliul pentru cei căzuți pe front sau morți în timpul războiului. În 1937, norii unei noi conflagrații mondiale se adunau tot mai negri pe cerul Europei.

După Primul Război Mondial - din puternicele partide politice din România ante-belică - partidul conservator aproape dispăruse, partidul liberal domina, în plină ascensiune, politica României, un partid de circumstanță condus de mareșalul Averescu, a apărut meteoric pentru a se stinge după o guvernare ratată, iar în Ardeal Partidul Național care a jucat marele rol în Unire nu avea șanse în restul țării, decât unindu-se cu partidul Țărănesc din Vechiul Regat, ajuns prin contopire Partidul Național Țărănesc.

În 1937, din puzderia de partide, apărute, dispărute și reactualizate în decursul anilor, erau inscrise pe listele electorale și au participat la vot 66 de partide, grupări și liste independente.

În 1918 exista o monarhie constituțională, cu un rege loial, întregitor de țară, devotat și iubitor de popor. În 1937 tronul țării era ocupat de un aventurier, dezertor în timpul războiului, sperjur și imoral, cu tendințe de dominare absolută, dictatorială și samavolnică. O camarilă antipopulară domnea la Palat, condusă de țiitoarea regelui, care dobândise puteri ce nu le-au avut niciodată reginele României.

În această stare a expirat mandatul de patru ani al partidului Național Liberal care a format guvernul și a condus țara din 1933. Termenul de expirare era 15 Noembrie 1937, dar Carol al II-lea a cerut demisia guvernului Tătărescu la 9 Noembrie 1937, pentru a avea timp de consultări cu ceilalți lideri politici în vederea formării noului guvern.

Primul chemat să formeze guvernul, la 13 Noembrie, a fost Ion Mihalache, președintele PNȚ. Era de altfel și părerea lui Dinu Brătianu - în conflict cu Tătărescu - de alternare a guvernării. Condițiile puse de Carol al II-lea lui Mihalache, au fost inacceptabile pentru președintele Partidului Național Țărănesc și tratativele au eșuat. A urmat o serie de alte consultări cu diferiți lideri de partide și după toate încercările nereușite, regele îl cheamă din nou pe Gh. Tătărescu și îi încredințează formarea noului guvern liberal, care a depus jurământul la 17 Noembrie 1937.

La 20 Noembrie Gh. Tătărescu dizolvă Parlamentul și a fixat data noilor alegeri peste o lună, la 20 Decembrie 1937.

Termenul scurt de o lună până la viitoarele alegeri a mobilizat la maximum toate partidele politice. La 22 Noembrie 1937, are loc ședința Comitetului Executiv al PNȚ, unde Ion Mihalache, după ce face o prezentare a situației politice a țării și a partidului, i-a cerut lui Iuliu Maniu să preia conducerea partidului. Iuliu Maniu a pus o serie de condiții, dintre care cea mai importantă era frânarea aripii de stânga din partid, care începuse să se afirme contrar ideologiei partidului. Nu peste mult timp exponenții stângii - cu concepții comuniste - vor părăsi partidul trecând cu bagaje cu tot în partea adversă: Armand Călinescu, Ralea, Ghelmeceanu și alții.

Primul gând al lui Iuliu Maniu, după ce a preluat conducerea partidului - a fost tactica de adoptat împotriva guvernului Tătărescu. Acesta trebuia înfrânt în alegeri dar, deși de forțe apropiate cu liberalii, țărăniștii nu-i puteau învinge singuri în alegeri. O nouă forță politică a apărut în România. Deși era cel mai nou, devenise deja cel mai dinamic partid la ora aceea, care se situa al treilea mare partid din țară. Era partidul *"Totul pentru Țară"*, condus de Corneliu Zelea Codreanu.

Stimându-se reciproc pentru linia morală cu care activau în viața publică, Iuliu Maniu și Corneliu Zelea Codreanu au căzut de acord să încheie un *"pact de neagresiune"* la care să invite să adere și pe alți conducători de partide din opoziție.

Punctele principale ale acestui *"pact"* erau precizate în actul dat publicității: a) interzicerea limbajului violent și al denigrărilor între semnatarii pactului, fără a impiedica afirmarea propriei ideologii și discuții de bună credință; b) a apăra libertatea și a asigura corectitudinea alegerilor; c) o comisie comună pentru stabilirea modului de aplicare în cazul infracțiunilor. La semnarea acestui pact a aderat și Gheorghe Brătianu în numele Partidului Național Liberal (georgist), iar după el a aderat și C. Argetoianu în numele partidului său. Pe parcursul anilor am aflat că ar fi aderat și Partidul Social Democrat și chiar cel evreiesc, dar din sursele pe care le-am consultat nu am dovezi scrise.

Încheierea acestui pact de neagresiune între partide și conducători cu ideologii deosebite și unele chiar contrare, a surprins la vremea aceea întreaga țară prin ineditul său dar, el a avut efectul unei bombe pentru Carol al II-lea și camarila dela Palat. *"Nimeni nu luase în serios această amenințare* - scria H. Prost - *o înțelegere între cei doi* (Maniu și Codreanu, n.n.) *pe care îi despărțea atât doctrina cât și metodele de lucru... Maniu era partizanul unei înțelegeri cu Sovietele, Codreanu al unei alianțe cu Reichul și Italia"*...

După ani și ani, la procesul Mareșalului Antonescu și la cel al lui Iuliu Maniu, când comuniștii îl acuzau pe Maniu de *"trădare"*, luând ca exemplu și acest pact încheiat cu Codreanu, Maniu a explicat că în istoria unei țări, oamenii politici trebue să aibă în vedere toate ipotezele ce pot surveni în cazul unor conflicte între Marile Puteri, și în interesul Națiunii și Țării sunt obligați să aibă oameni politici pregătiți pentru toate eventualitățile. Am încheiat pactul cu Codreanu în urma unor analize profunde. Dacă din războiul care se prevedea vor ieși biruitoare Puterile Axei, România trebuia să fie apărată de Corneliu Z. Codreanu. Dacă vor birui Aliații, apărătorul țării trebuia să fie Iuliu Maniu. Amândoi erau oameni corecți, amândoi patrioți, amândoi iubitori dezinteresați pentru țară.

Destinul amândurora a fost tragic. Nici Germania n'a intervenit pentru apărarea lui Codreanu, nici Anglia și democrațiile occidentale pentru salvarea lui Maniu. Codreanu a murit sugrumat de călăii regelui, Iuliu Maniu a sfârșit închis în Ardealul pentru care a luptat să fie liber și unit cu România. Trupurile lor zac în locuri necunoscute, fără o cruce la mormânt, risipiți spiritual peste întregul pământ al țării pe care au iubit-o și le-a primit trupul în tainica noapte, odoare de nepreţuit, păzite de nevrednicii ochi ai contemporanilor.

Evenimentele se succed cu repeziciune. Pactul de neagresiune, îndreptat împotriva ilegalităților guvernului, lovea în primul rând în Carol al II-lea și camarila regală. Alarmat, Tătărescu trece la contra-ofensivă și îngrijorat că liberalii sunt în pierdere de aderenți, iar vechile metode practicate în alegeri, ca furturile de voturi și bătăile celor din opoziție, cu sprijinul jandarmilor locali nu mai pot fi aplicate datorită înțelegerii din pact, caută o alternativă împotriva lui Maniu și Codreanu și face apel la Vaida-Voevod și Nicolae Iorga. Bazându-se pe faptul că la alegerile din 1933, Vaida obținuse un procent bun, au contat pe acest procent al Frontului Românesc și pe personalitatea lui Iorga, încheind cu aceștia o coaliție guvernamentală, ca toate voturile lor să fie date partidului liberal. Greșeală de tactică, pentrucă voturile obținute de Vaida în 1933, în Ardeal proveneau dela legionari, care fiind excluși dela urne, în urma Circularei date de Generalul Cantacuzino, toți au votat pentru partidul lui Vaida Voevod. De data aceasta cu tot sprijinul dat de Vaida și Iorga lui Tătărescu, coaliția guvernamentală n'a reușit la 20 Decembrie 1937 să obțină procentul minim de 40% din sufragiu pin care i s'ar fi atribuit 70% din locurile în parlament, conform legii electorale în vigoare, atunci.

Primul care a anunțat că guvernul nu a obținut cota de 40%, a fost Partidul Totul pentru Țară, care prin reprezentanții săi în cadrul pactului de neagresiune, a urmărit ca numărătoarea voturilor să fie corectă.

Guvernul a intrat în panică și a încercat mășluirea voturilor dar, atât la presiunea sa cât și a regelui Carol, președintele Comitetului Central Electoral, magistratul Lupu, a rămas pe poziție corect, ignorând chiar porunca regelui. A fost cântecul de lebădă al Justiției Românești, pentrucă numai la câteva luni după aceea, sceleratul rege a introdus dictatura personală, lovind în primul rând în justiție, până la prostituarea ei.

Rezultatele de mai sus au fost recunoscute valabile de toată lumea și au rămas necontestate. Iată însă că la 8 Mai 1946, la interogatoriul lui Eugen Cristescu, în procesul Mareșalului Antonescu, apare o nouă dezvăluire. Ce spune Eugen Cristescu? Citez: *"...Legiunea a câștigat în acele alegeri un important număr de voturi, ceea ce a dezechilibrat viața noastră interioară. Au fost obținute 500 și ceva de mii de voturi. Realitatea este că prin Serviciile Secrete se știe, că legionarii au avut atunci 300 de mii de voturi (care) au fost camuflate de către Ministerul de Interne... noi, la Siguranța Generală știam foarte bine, noi aveam o statistică exactă..." (Procesul Mareșalului Antonescu, Documente, Ed. Saeculum I.O. și Ed. Europa Nova, București 1996, Vol.1, Pag.336).*

Pornind dela aceste mărturisiri, partidul *"Totul pentru Țară"* a obținut în realitate un număr de 778.000 de voturi, plasându-se al doilea partid ca mărime pe țară și ar fi avut peste 100 de mandate în Parlament.

Ținând seamă și de faptul că în Legiune majoritatea membrilor erau tineri elevi, studenți, iar unii erau incorporați pentru stagiul militar și toți aceștia nu aveau drept de vot, adevărata structură a aderenților poporului român la Mișcarea Legionară, dovedește fără tăgadă că aceasta era cea mai puternică și cea mai dinamică forță politică din România și nu întâmplător se aflau în cadrul ei cele mai reprezentative figuri ale culturii românești, iar în Frățiile de Cruce își desăvârșeau educația cei mai buni elevi din țară. Din rândul lor au ieșit serii întregi de mari personalități culturale, tehnice și științifice în ultimii 50 de ani, cu toată decimarea la care a fost supusă generația lor în închisori, pe front, în lagăre de muncă forțată, la minele de plumb, dar mai ales în acel infernal Pitești, fenomen unic în lume de distrugere fizică și psihică, prin metodele experimentale de dezumanizare.

Când rezultatul voturilor a ajuns la Corneliu Z. Codreanu și legionarii erau în culmea fericirii, Căpitanul lor liniștit și grav a fost singurul care a prevăzut ce va urma și le-a spus: *"Am înflorit prea devreme, ca un piersic în mijlocul iernii"*!

Regele aștepta să ceară audiență la Palat, dar Codreanu nu urmărea Puterea ci Educarea țării. Când cei trei (Maniu, Codreanu și Gh. Brătianu) care au semnat *"Pactul de neagresiune"* s'au întâlnit după alegeri pentru a examina situația politică, a avut loc și o discuție între ei legată de atitudinea pe care o vor lua fața de noua situație creată.

La părerea manifestată de Maniu, că trebue acționat în forță, cu manifestații de stradă, până când regele va ceda, Codreanu i-a răspuns în felul următor: *"- Domnule Maniu, este ușor de scos gloata pe stradă, dar cum o mai duci înapoi în liniște, fără dezordini și fără violențe"*?

Maturizat după o viață grea, de luptă pe toate tărâmurile, Corneliu Z. Codreanu nu avea o altă viziune a guvernării decât ceilalți oameni politici din țară. Această viziune a fost definită clar, cu câteva luni înainte de alegeri, la 26 Februarie 1937, într'o Circulară către Șefii de Regiuni, în care spunea: ***"Niciodată Mișcarea Legionară, pentru a birui nu va recurge la IDEEA DE COMPLOT sau LOVITURA DE STAT.***

Consider aceasta ca o prostie.

Mișcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârșirea unui proces interior de conștiință a Națiunii Române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea Românilor, și se va desăvârși, biruința va veni atunci automat, fără comploturi și fără lovituri de stat.

Biruința pe care noi o așteptăm în modul acesta, este atât de mare, atât de luminoasă, încât niciodată nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruință ieftină și trecătoare, născută din comploturi sau lovitură de stat."

Acesta era crezul Căpitanului și de pe aceste poziții trebue privită Mișcarea Legionară. Ce s'a întâmplat după asasinarea lui și a conducerii Mișcării, să judece istoria imparțială, dar să aibă un dram de elementară bună cuviință cei care se erijează și astăzi în poziții de mari inchizitori ai Legiunii și legionarilor.

Rezultatul ultimelor alegeri din România Mare, a fost călcat în picioare în modul cel mai brutal de Carol al II-lea și echipa sa de criminali. O eră neagră de cruzime, minciună, teroare, corupție și imoralitate a luat locul vechii societăți românești. Crima de stat devenise modul de guvernare iar corolarul ei, trădarea intereselor naționale, care a dus la prăbușirea hotarelor țării, la dictaturi și la capitularea necondiționată în fața monstrului comunist.

Astăzi, după 60 de ani de dezastre, de umilințe, teroare, exploatare sălbatică a națiunii și răvășire sufletească, vor reuși oamenii politici din România să tragă dureroasele concluzii și să vindece rănile unui popor ahtiat de dreptate și adevăr sau vor continua pe același drum al căderii în neant? La Răsărit se anunță Anul 2000.

Rezultatul oficial al alegerilor parlamentare din 20 Decembrie 1937 a fost dat publicității la 29 Decembrie 1937 și a fost următorul:

1.	Partidul Național-Liberal	1.103.353	sau	35,92%
2.	" Național-Țărănesc	636.612	sau	20,40%
3.	" Totul pentru Țară	478.368	sau	15,58%
4.	" Național-Creștin	281.167	sau	9,15%
5.	" Maghiar	136.139	sau	4,43%
6.	" Național-Liberal (Gh. Brătianu)	119.361	sau	3,89%
7.	" Țărănist-Radical	69.198	sau	2,25%
8.	" Agrar	52.101	sau	1,70%
9.	" Evreiesc	43.681	sau	1,42%
10.	" Poporului German	43.412	sau	1,42%
11.	" Social Democrat	28.840	sau	0,94%
12.	" Poporului	25.567	sau	0,83%
13.	" Frontul Muncii	6.986	sau	0,23%
14.	" 53 alte grupări și liste independente	11.145	sau	0,36%
	Total	3.026.140	sau	98,52%
	Buletine anulate la despuierea scrutinului	45.555	sau	1,48%
	Totalul votanților	3.071.695	sau	100,00%

Repartizarea mandatelor în Parlamentul ales la 20 Decembrie 1937 era următoarea:

1.	Partidul Național Liberal	152 mandate
2.	" Național Țărănesc	86 "
3.	" Totul pentru Țară	66 "
4.	" Național Creștin	39 "
5.	" Maghiar	19 "
6.	" Liberal (Gh. Brătianu)	16 "
7.	" Țărănist Radical	9 "